

рат домакина и той на следващия ден след сватбата съветва калоферския си приятел да напусне по-скоро Русе, за да не се предизвиква гнева на властите³². Може би при този инцидент се заражда прословутото емоционално и идеологическо разминаване между двамата. То по-късно ражда острите публикации на поета, но въпреки всичко Ботев не скъсва отношенията си със своя съгражданин.

Почти двадесетгодишното присъствие на Стоил Попов в Русе е белязано с многостранното му участие в обществения и културен живот на града. В края на 60-те и началото на 70-те години на века, освен като учител и преводач, той дълго време е неизменен член на ръководството на русенската църковно-народна община и на епархията. Проявява активност във всички техни действия, свързани както с организацията и поддръжката на учебното дело, така и по решаването на чисто национални въпроси³³. Попов е един от създателите и учредителите на читалище „Зора“³⁴. Изнася лекции и сказки на населението. По време на Руско-турската освободителна война 1877-1878 г. пряко участва в състава на излъчената от общоградския комитет на Русе специална комисия за неговото опазване и защита³⁵.

В освободена България, през 1879 г., Стоил Попов за кратко време издава в „Кукуригу“ и управлява в „Български лев“. В следващите години той става председател на Търговското съдилище в Русе, а малко по-късно е назначен последователно за апелативен съдия в Русе и председател на окръжния съд във Варна. Добър познавач на наказателното право, Попов е един от авторите на българския „Наказателен закон“ и дава мнението си по първия избирателен закон на България. Ревностен консерватор, той е избран за представител в Учредителното народно събрание³⁶. Умира на 21 юни 1890 г. и е погребан в столичното гробище³⁷.

Вторият сътрудник на русенския в. „Дунав“ е копривщенецът Иван Петров Чорапчиев. Сведенията за неговите родители, годината му на раждане и за ранните му години са оскъдни³⁸. Знае се само, че е роден малко преди 1840 г. и е кръщаван от Найден Геров. Той е по-големият брат на лекаря на Първата българска легия в Белград, близкият приятел на Левски и пловдивски лекар - д-р Рашко Петров Чорапчиев³⁹. Учи отначало в родния си град при Йоаким Груев, но когато той е назначен за главен учител в пловдивското централно училище „Св. Св. Кирил и Методий“, младият човек отива с него в града на тепетата, където завършва своето образование. Иван напуска училището със солидни за времето си знания и с добро познаване на турски и френски език. Тези качества определят и бъдещата му съдба. Когато през 1861 г. Русенската община моли Йоаким Груев да ѝ съдейства при намирането на подходящ учител за тамошното училище, той горещо препоръчва своя млад възпитаник⁴⁰. Постъпилият в Русенското класно училище млад